
PĚTILISTÁ RŮŽE

Pospíchali nazdařbůh tichými ulicemi, podél vysoké oprýskané zdi bez oken a úzkým klenutým průchodem na malé, špinavé náměstí s křivým stromem, za kterým vybíhaly jako paprsky čtyři další ulice. Jirka běžel vzadu, co chvíli se ohlížel přes rameno. Jejich pronásledovatelé teď nebyli vidět, ale stopy, které za sebou Jirka a En nechávali, je nemohly nechat na pochybách, kudy se mají ubírat.

Zastavili se v závětrí u hromady starých popelnic. Ze stínu vyrazil potkan, přeběhl náměstí a zmizel ve škvíře mezi kameny. Jirkovi na těle pod těžkým kabátem vyrazil studený pot. En sotva popadala dech, stála v předklonu s rukama opřenýma v bok a kroutila hlavou. Tváře jí hořely.

„Už nemůžu,“ sípala, „tohle nikam nevede. Musíme něco...“

„Jestli máš nějaký geniální plán, tak sem s ním,“ zamračil se Jirka a upřel oči do tmy. Každým okamžikem se tam objeví poskakující světýlko lucerny.

„Hele, já jsem je k Doupěti nepřivedla,“ opáčila En.

„Hledají tebe, ne mě,“ připomněl jí Jirka, „takže by možná bylo fér se omluvit a přiznat, že kdyby ses místo lyžáku nepotloukala na vlastní pěst po Prašíně...“

„Nech toho laskavě, jo?!“ odsekla En. „Snažím se přemýšlet.“

„Nebo kdybysme zabočili rovnou na Mírák...“

En neodpověděla. Shodila batoh z ramen a něco v něm zuřivě hledala. Jirka se rozhlédl. Nebýt toho zatraceného sněhu, poskytovalo by náměstí spoustu úkrytů. Jenže lidi z Krchleb nejsou hloupí, všimnou si, že tu stopy náhle končí. Jirka a En by se mohli rozběhnout jednou ulicí, pak se ve vlastních stopách vrátit a vydat se nenápadně jinudy. Nebo projít pod stromem, vrátit se pod něj, vyšplhat do větvi, počkat, až je lidi z Krchleb minou, seskočit a utíkat opačným směrem...

„Krucí,“ zaslechl vedle sebe En. Dívka dřepěla u batohu a v prokřehlých rukách držela krabičku sirek. Na kolenou měla rozloženou mapu. Papír sebou zmítal ve větru, En ho přidržovala lokty a snažila se zapálit sirku. Když se jí to přece jen podařilo, poryv větru ji okamžitě sfoukl. Krabička jí vyklouzla z prokřehlých dlaní a zapadla do sněhu. „Do háje...“

„O co se snažíš?“

„Hledám tajnou chodbu.“

„Cože?“

„Tajnou chodbu. Vede do staré čističky. Teda aspoň na mapě. Dost se větví, takže by nás tam nemohli sledovat. A začíná někde tady poblíž, pokud si dobře pamatuju. Kdybysme ji našli...“

„A kde je?“

„No to právě nevím.“

„Víš ulici?“